

Prológus

Darth Bane, a Sith Sötét Nagyura lerúgta magáról a takarót, átlendítette lábát az ágy széle felett, és a hideg márványpadlóra csapta a talpát. Néhány percen keresztül a fejét egyik oldalról a másikra billentve megmozgatta a nyaka és válla izmait, hogy kioldja belőlük a görcsös csomókat.

Végül hangosan felnyögve felállt, vett egy mély lélegzetet, és mialatt lassan kifújta a levegőt – mindkét kezét a feje fölé emelve – teljes, két méteres magasságában kihúzta magát. Addig nyújtózott, amíg ujjai elérték a mennyezetet, közben mindvégig hallotta és érezte, csigolyáinak sorozatos pattogását.

Az eredménnyel elégedetten leengedte a karját, és felkapta fénykardját az ágya mellett álló, díszes éjjeliszekrényről. Mint már oly sokszor, ezúttal is megnyugtatónak találta az íves markolat régtől ismerős súlyát, formáját és tapintását. Ennek ellenére attól, hogy a markában tartotta a fegyvert, bal kezének mégoly finom remegése nem múlt el. A homlokát ráncolva ökölbe szorította kezét, és a tenyerébe vájta ujjait, hogy ezzel a durva, de hatékony módszerrel úrrá legyen a reszketésen.

Nesztelen léptekkel kiment a hálósobájából, és elindult, hogy átszelje az udvarházat, ami egy ideje az otthonaként szolgált. Folyosókon és termeken sietett át, közben végigjáratta tekintetét a fényes, színes tapétákon, a kőpadlókon sorakozó, kézzel szőtt és csomózott szőnyegeken, az egyéni ízlés szerint készített bútorokon, a ritka és értékes művészeti alkotásokon, és a gazdagság további, eltéveszthetetlen ismertetőjegyein. Majdnem egy teljes percébe került, hogy átvágjon a kastélynak is beillő építményen, és elérje a hátsó, négy oldalról zárt udvarra nyíló ajtót.

Miután nem húzta fel a csizmáját, és derékon felül semmit sem viselt, dideregve pillantott le az udvar elvont ábrákkal díszített kövezetére, amely most a Ciutric IV ikerholdjainak fényében fürdött. Újra és újra megborzongott, de a hajnali hideggel nem törődve aktiválta fénykardját, és nekilátott gyakorolni a Djem So stílus agresszív támadásait.

Izmai csikorogva tiltakoztak a megterhelés ellen, az ízületei ropogtak és pattogtak, mialatt gondosan végigvette a különféle mozdulatsorokat: csapás... hárítás... lépés oldalra... szökkenés vissza... döfés. Meztelen talpa halkán csattogott a mozaikon, a képzeletbeli ellenséggel szembeni előrenyomulások és visszavonulások lelassuló, meg-megszakadó vagy éppen hirtelen felgyorsuló ütemében.

Az álom és a fáradtság utolsó foszlányai makacsul megmaradtak a testében, és az elméje mélyén megszólaltattak egy vékonyka hangot, amely arra biztatta őt, hogy fejezze be a gyakorlatozást és térjen vissza kényelmes, meleg ágyába. Azzal hallgattatta el a hangot, hogy felidézte gondolatban a Sith alaptörvény első sorát: a lelki béke hazugság; csak a szenvedély létezik.

Tíz standard év telt el azóta, hogy elvesztette orbalisk-páncélját. Tíz év, amióta testét szinte a felismerhetetlenségig összeégették a saját maga által megidézett Sith-villámok. Tíz év, mióta Caleb visszarángatta őt a halál birodalmából. Tíz év, amióta a tanítványa lemészárolta a gyógyítót, és megtévesztette az elfogásukra érkező Jediket.

Zannah ügyes manipulációinak köszönhetően a Jedik azóta is hitték, hogy a Sith-ek megszűntek létezni. Bane és a lány az elmúlt évtizedben mindent megtettek annak érdekében, hogy táplálják és minél szélesebb körben elterjesszék a mítoszt. Sötét árnyékokba húzódva éltek, forrásokat gyűjtöttek, és tartalékolták erejüket arra a napra, amikor majd visszavághatnak a Jediknek. Azon a dicsőséges napon, miután az utolsó szálig megsemmisítették ellenségeiket, a Sith-ek majd felfedik magukat...

Bane tudta, hogy ő maga valószínűleg nem fogja megérni azt a napot. Immáron a negyvenes éveinek közepén járt, és a testén megjelentek az öregedés első jelei. Ennek ellenére minden ere-

jét, tudását és idejét annak a célnak szentelte és rendelte alá, hogy egyszer, még ha évszázadok múlva is, a Sith-rend – az ő Sith-rendje – uralkodjon a Galaxisban.

Mialatt a hajnali gyakorlás első felében óhatatlanul jelentkező fájdalmakkal és görcsökkel nem törődve tovább forgatta fegyverét, a mozdulatai mindinkább felgyorsultak. Vörös energiapengéje sziszegve és sisteregve hasította a levegőt, és fokról fokra, megzabolázhatatlan akarátának egyfajta kiterjesztése vagy toldaléka lett.

Darth Bane megőrizte tiszteletet parancsoló alkatát. A fiatalkorában, az Apatros bányáiban végzett munka során kialakult, vaskos izmai nem épültek le, továbbra is ott duzzadoztak és feszültek a bőre alatt, valahányszor lesújtott a fénykardjával. Ám a régebben birtokolt, már-már vadállati erejének egy része már eltűnt, elillant a testéből.

Felszökkent a levegőbe, széles ívben a feje fölé rántotta fegyverét, és miközben már lefelé tartott, a markolatot két kézre fogva függőlegesen lesújtott – ez a csapás általában elég erőt hordozott ahhoz, hogy kettéhasítsa az ellenfeleit. Egy ütemmel később a talpa hangos csattanás kíséretében elérte a kövezetet, mire már is oldalra perdült, és gyors dőfést indított egy másik, képzeletbeli ellenség felé. Továbbra is kecsesen és rendkívül lendületesen mozgott. A fénykardja manapság is szemkápráztató gyorsasággal cikázott ide-oda, viszont, még ha csak egy kicsit is, de érzékelhetően lassabban, mint egykoron.

Az öregedés folyamata lassan zajlott, de megállíthatatlanul, és ezt el tudta fogadni. Amit elveszített erőben és gyorsaságban, azt könnyűszerrel pótolhatta tudással, bölcsességgel és tapasztalattal. Csakhogy kezének remegését nem foghatta az öregedésre.

Az udvar kövezetére sötét árnyék vetült; az ikerholdak elé heves viharral fenyegető, sötét felhő siklott. Bane megállt, és fontolóra vette, hogy félbeszakítja megszokott, hajnali szertartását, és visszatér a házba, még mielőtt megérkezik a zápor. Ám az izmai mostanra bemelegedtek, a vére felgyorsulva száguldott az ereiben. A jelentéktelen fájdalmak és nyilallások elmúltak, a he-

ves testmozgással járó adrenalinlöket, maradéktalanul száműzte őket. Ez a perc aligha felelt meg arra, hogy abbahagyja.

Mialatt az első, hideg szélroham végigsöpört az udvaron, mélyen leguggolt, és megnyitotta magát az Erőnek, hogy a sötét energiák szabadon átáramolhassanak rajta. Mélyen merített belőlük, kiterjesztette a tudatát, hogy külön-külön érzékelje az égből aláhulló, valamennyi vízcseppet, és feltette magában: nem fogja hagyni, hogy akárcsak egyetlen egy elérje az ő csupasz bőrét.

Érzékelte, hogy a sötét oldal energiái máris gyülekeznek a bensőjében. A folyamat, ahogyan minden egyes korábbi alkalommal, úgy most is apró, halovány szikrával kezdődött, melegséget árasztó, fényes villódzással. Az izmait megfeszítve, ugrásra készen várt, közben gondosan táplálta a szikrát, felszította saját szenvedélyével, mígnem felszökkent a láng, amit aztán a haragja alig uralható, kitörni vágyó tűzvészé formált.

Amint az első, kövér esőcseppek szétfröccsentek az udvar kövezetén, Bane mozgásba lendült. Az elsőpró erejű rohamairól híres Djem So stílussal felhagyva, átváltott a Soresu lényegesen gyorsabb sorozataira. A teste és tudata egyé vált, és a zuhogó eső ellen irányította az Erő végtelen hatalmát. Pengéje halkán sistergő gőzpamacsokká forralta a cseppek túlnyomó többségét, míg ő maga szélesebben hajlongott előre-hátra, jobbra és balra, hogy kitérjen azon néhány csepp elől, amelyek túljutottak a kardja által képezett védővonalon.

Tíz percen keresztül csatázott a záporral, a sötét oldal hatalmában kéjelegve. És ekkor a vihar, amilyen gyorsan kitört, ugyanolyan gyorsan el is vonult; a hajnali szél tovább hajtotta a sötét felleget. Bane hevesen zihálva kikapcsolta fénykardját. A felsőteste verejtékben úszott, de teljesítette a fogadalmát: egyetlen esőcsepp sem hullott a bőrére.

A futó záporok, gyorsan érkező és távozó viharok gyakori jelenségnek számítottak a Ciutric-on, különösen itt, a Daplona nevezetű főváros körül elterülő, buja erdőkben. Ám Bane ezt az amúgy is jelentéktelen kellemetlenséget könnyűszerrel elviselte, ha összevetette a bolygó által nyújtott előnyökkel.

A Külső Gyűrűben keringő világ messze esett a Galaxis főbb hatalmi központjaitól, a folyton figyelő, folyton éber Jedi-tanács-tól, viszont a jó szerencse folytán számos kereskedelmi hiperút találkozott a közvetlen közelében. A csomóponton áthaladó hajók gyakran megálltak a Ciutric-nál, és ennek köszönhetően a bolygón kisebbfajta, de virágzó ipari társadalom fejlődött ki, amelynek gazdagsága java részben a kereskedelmen és az űrhajó-gyártáson alapult.

Bane számára elsősorban az volt fontos, hogy a Galaxis legkülönbözőbb régióiból érkező látogatók révén könnyen hozzájuthatott a neki kellő értesülésekhez, illetve kapcsolatokat teremthetett, amelyeken keresztül tovább bővíthette korábban kialakított, ügynökökből, kémekből és informátorokból álló hálózatát.

Mindezt persze, sosem valósíthatta volna meg, ha a testét továbbra is elborították volna az orbaliskok, vagyis azok a furcsa, páncélhéjas paraziták, amelyek annak idején belőle táplálkoztak, cserébe rendkívüli erőt, és gyakorlatilag áttörhetetlen védelmet biztosítottak neki. Az eleven páncél jóvoltából szinte legyőzhetetlen volt közelharcban, viszont a külsejét olyan förtelmessé és feltűnővé tette, hogy rejtőzködni kellett, mert aki csak egyszer is látta őt, holta napjáig nem felejtette el.

Akkoriban jórészt hiába szótt terveket arról, hogy jelentős vagyont halmoz fel, valamint politikai hatalmat szerez, undorító megjelenése megakadályozta, ezek végrehajtásában. Elszigetelt, zárkózott életre kényszerült, nehogy a Jedik felfigyeljenek rá, és csakis küldötteken, illetve közvetítőkön keresztül dolgozhatott. Elsősorban Zannah-ra támaszkodott, a lány szolgált a füleként és szemeként. Minden értesülést csakis rajta keresztül kapott meg, minden feladatot ő hajtott végre, minden célkitűzést ő valósított meg. Ennek eredményeként Bane arra kényszerült, hogy óvatosabban cselekedjen, ami jócskán lelassította az erőfeszítéseit és késleltette a terveit.

A helyzete azóta jelentősen megváltozott. Még most is félelmetes látványt nyújtott, de nem ijesztőbbet, mint bármelyik zsoldos, fejedelmész vagy kiszolgált katona. Általában választott otthonvilágának jellegzetes viseletét hordta, és mások inkább csak

a magasságára figyeltek fel, mint bármi másra – feltűnő volt, de aligha egyedülálló. Mióta megszabadult az orbaliskoktól, elvegyülhetett bármelyik tömegben, beszélhetett a fontos információk letéteményeseivel, és kapcsolatokat építhetett ki, értékes politikai szövetségesekkel.

Immáron nem kellett bujkálnia, mert módjában állt hamis személyazonosság mögé rejteni a valódi kilétét. Ennek céljából vásárolt egy kisebb birtokot, ahonnan néhány perc alatt beérhetett Daplona belvárosába. Ő és a tanítványa, Sepp és Allia Omek álneven, gazdag kereskedőknek adták ki magukat, és az álcájukat gondosan fenntartva sikeresen beépültek a bolygó befolyásos társadalmi, politikai és gazdasági köreibe.

A birtokuk elég közel feküdt a fővároshoz ahhoz, hogy hozzájussanak mindenhez, amit a Ciutric nyújtott, de eléggé elszigetelt volt ahhoz, hogy Zannah folytathassa a tanulmányait. Bane úgy számította, hogy a tétlenség és az önelégültség lesznek azok a magvak, amelyek egyszer szárba szökkenve előidéznek majd a Jedik végső pusztulását, és neki, mint az egyetlen Sötét Nagyúrnak biztosítania kellett, hogy a Sith-ek ne essenek bele, ugyanebbe a csapdába. Ennek érdekében nem csupán azt látta szükségesnek, hogy tovább képezze a tanítványát, hanem azt is, hogy még magasabb szintre fejlessze a saját tudását és képességeit.

Hűvös szellő lengedezett az udvaron, és kellemetlenül csípte Bane verejtékben úszó testét. A testedzéssel végzett – legalábbis az esti gyakorlatozásig –, és eljött a perc, hogy nekilásson a valóban fontos munkának.

Hús-huszonöt sietős lépéssel eljutott egy, az udvarház mögött álló, kisebbfajta melléképületig, amelynek bejáratát kódolt biztonsági rendszer zárta és védte. Bane beütötte a megfelelő számsort a falra szerelt panelbe, majd óvatosan kinyitotta az ajtót, és belépett a könyvtárként szolgáló épületbe.

Az alig ötször öt méter alapterületű kamrát, egyetlen mennyezeti lámpa világította meg. A falak mentén álló polcokat valósággal elborították az évek során összegyűjtött tekercsek és kisebb-nagyobb kötetek, amelyek az ősi idők Sith-mestereinek tanításait rejtették. A helyiség közepét olvasószekrény foglalta el, rajta kar-

csú talapzat magasodott, és ennek tetején kapott helyet a Sötét Nagyúr legnagyobb, legféltettebb kincse: a holokronja.

A négyoldalú piramis akár a tenyerén is elfért, de magába zárta, minden tudását. Mindent, amit valaha megtudott a sötét oldalról – a kísérleteinek leírását és eredményeit, a filozófiai fejtegetéseit –, továbbította a holokronba, hogy így örökítse meg az idők végezetéig. Ez volt az ő hagyatéka, és egyben módszer arra, hogy megossza az élete során összegyűjtött bölcsességét, az utána következő Sith-mesterek sorával.

Úgy tervezte és akarta, hogy a halála után a holokronja Zannahhoz kerüljön, feltéve persze, ha a lány egy napon tanúbizonyságát adja a képességeinek azzal, hogy elragadja tőle a Sötét Nagyúr köpenyét. Csakhogy Bane immáron korántsem vette biztosra, hogy eljön az a nap.

Az elmúlt évezredek folyamán a Sith-rend többféle formában létezett. A Sith-ek időtlen idők óta végeérhetetlen háborúkat vívtak a Jedikkel és egymással. A sötét oldal kiemelkedő egyéniségei kivétel nélkül elbuktak a belső hatalmi harcok miatt. A jellegzetes fordulat rendszeresen felbukkant a rend hosszú történetében: valamennyi nagy vezér ellen összeesküvést szóttek a saját hívei vagy tanítványai, és végül meggyilkolták őt. Aztán erős kezű vezető híján az alacsonyabb rendű Sith-ek hamar egymás ellen fordultak, és ezzel tovább gyengítették a rendet.

Az összes mester közül egyedül Bane értette meg, hogy ez a körforgás teljességgel értelmetlen és hasztalan. És egyedül ő rendelkezett akkora erővel, hogy módjában álljon megszakítani. Az ő vezetése alatt a Sith-rend újjászületett. Tagjainak száma most már csupán két főre rúgott: egy mesterre és egy tanítványra. Egy, hogy birtokolja a hatalmat, egy, hogy sóvárogjon a hatalom után...

Ez a törvény, a Kettő Szabálya biztosította, hogy mindig a legerősebb vigye tovább a lángot, az, aki a leginkább méltó és megfelelő. És azt is szavatolta, hogy úgy a mesterek, mint a tanítványok hatalma és ereje nemzedékről nemzedékre növekedjen, míg végül a Sith-ek képesek lesznek kiirtani a Jediket, és új fejezetet nyitni a Galaxis történelmében.

Bane ezért választotta tanítványának Zannah-t. Akkoriban úgy ítélte meg, hogy a lány – a benne rejlő lehetőségek kibontakoztatásával – egy napon képes lesz túlszárnyalni őt. Azon a napon Zannah elragadja majd tőle a mester címet, és keres magának egy saját tanítványt. Ő ugyan meg fog halni, viszont a Rend tovább él...

Vagy legalábbis, így hitte annak idején. Manapság mind erősebben kételkedett abban, hogy valóban így lesz. Két évtized telt el azóta, hogy magához vette az alig tízéves kislányt a ruusani csatamezőn, de úgy tűnt, Zannah továbbra is beéri azzal, hogy őt szolgálja. Igen, azóta is lelkesen tanult, és folyton tanúbizonyságát adta rendkívüli képességeinek, illetve annak, hogy egyedülálló módon képes bánni az Erővel. Az évek folyamán Bane gondosan nyomon követte a lány fejlődését, és ma már nem tudta volna biztosan megmondani, hogy a kettejük összecsapását melyikük élné túl. Csakhogy Zannah vonakodott kihívni őt a mesteri címért, és ennek nyomán felmerült benne, és mind hevesebben gyötörte a gondolat, hogy tanítványából talán hiányzik az a lángoló becsvágy, amely elengedhetetlenül fontos ahhoz, hogy egy napon a Sith Sötét Úrnője legyen belőle.

A könyvtárba belépve Bane a bal kezét oldalra nyújtotta, hogy becsukja maga mögött az ajtót. És mialatt így tett, az ujjában ismét jelentkezett a jól ismert remegés. Ösztönösen visszakapta a kezét, és ezúttal is ökölbe szorította, és sietve berúgta az ajtót.

Igen, az öregedés kezdte megszédni a maga vámját, viszont ez eltörpült azon ártalmakhoz képest, amelyeket az okozott, hogy évtizedek óta merített az Erő sötét oldalának energiáiból. Mást nemigen tehetett, legfeljebb mosolyoghatott a keserűen ironikus helyzeten: noha a sötét oldal szinte korlátlan hatalmat adott neki, ezért a hatalomért szörnyű árat kellett fizetnie. A testéből – húsából és csontjaiból – hiányzott az erő, hogy ellenálljon az iszonyatos energiáknak. A sötét oldal elfojthatatlan tüze lassan, de biztosan elemésztette őt. Évtizedeken át gyakorlatilag minden egyes napon megidézte és a kívánt mederbe terelte a rettenő erőket, és a teste kezdett széthullani.

Az állapotát tovább rontották az orbaliskokkal való, hosszas kapcsolatának hatásai. A titokzatos lények folyamatosan pusztították őt, miközben hihetetlen testi erővel és gyorsasággal vértették fel. Túlhajszolták a testét, jóval annak természetes korlátain túlra, idő előtt megöregítették, és felgyorsították a leromlás folyamatát, amelyet alapjában véve a sötét oldal energiái okoztak. A parazitáktól rég megszabadult, de az általuk okozott károkat, már nem lehetett helyrehozni.

Romló egészségének első, látható jelei viszonylag finoman nyilvánultak meg: a szeme kissé besüppedt üregébe, a bőre valamivel sápadtabbra váltott, továbbá ráncosabb lett, mint azt az életkora indokolta volna. A tavalyi év folyamán viszont ezek a jelek mind feltűnőbbé váltak, és abban csúcsozódtak ki, hogy a bal keze egyre hevesebben reszketett.

És a folyamat ellen semmit sem tehetett. A Jedik bármikor méríthettek a világos oldal energiáiból, hogy felgyógyuljanak egy betegségből, vagy akár egy súlyos sérülésből. Ám a sötét oldal fegyver volt – a gyengék és betegek nem érdemelték meg, hogy meggyógyuljanak. Csakis az erősek lehetettek méltók arra, hogy életben maradjanak.

Bane megpróbálta ugyan eltitkolni kezének remegését a tanítványa elől, de Zannah túl okos és túl ravasz volt ahhoz, hogy ne vegye észre a mestere gyengeségét bizonyító, nyilvánvaló tüneteket.

Bane korábban arra számított, hogy a reszketés lesz az a katalizátor, amelyre a lánynak szüksége van ahhoz, hogy párbajra hívja őt. Ám Zannah hiába kapott cáfolhatatlan bizonyítékot arról, hogy a mestere egyre sebezhetőbb, úgy tűnt, a lány elégedett a jelenlegi helyzettel és erőviszonyokkal. Hogy a félelmei, a határozatlansága, vagy talán a mestere iránti érzései miatt érte be a tanítvány szerepével, azt Bane nem tudta, viszont úgy tartotta, hogy ezen vonások egyike sem fogadható el attól a személytől – attól a kiválasztott személytől –, akinek egyszer majd át kell vennie a Sith-rend örökségét.

És persze, létezett még egy lehetséges magyarázat, mind közül a leginkább aggasztó. Bane elképzelhetőnek tartotta, hogy Zannah,

miután észrevette a romlás egyértelmű jeleit, egyszerűen úgy döntött, hogy vár. Joggal számíthatott arra, hogy mesterének teste öt év leforgása alatt hasznavehetetlen porhüvellyé roncsolódik, és akkor könnyűszerrel végezhet vele, gyakorlatilag minden kockázat nélkül.

Más körülmények között Bane elismerte és támogatta volna ezt a stratégiát, de ebben az esetben ellene szólt a Sith-ek legfontosabb, legalapvetőbb törvényének, a Kettő Szabályának. Bane mindennél fontosabbnak tartotta, hogy a tanítványnak ki kell érdemelnie a Sötét Nagyúr vagy Sötét Úrnó címet, el kell ragadnia a mestertől egy olyan összecsapás során, amely mindkettejüket a végsőkig próbára teszi. És ennek nyomán úgy érezte, hogy ha Zannah csak azután akarja párbajra hívni őt, hogy a betegség és a gyengeség megnyomorította, akkor a lány nem méltó arra, hogy az örököse legyen. Bane ennek ellenére sem hajlott arra, hogy maga kezdeményezze az összecsapást. Attól tartott, hogy ha meghal, akkor Zannah személyében egy olyan mester fogja uralni a Sith-rendet, aki nem érti, vagy nem fogadja el azt a kulcsfontosságú elvet, amelyen az új Rend alapul. Ha pedig győzelmet arat, akkor tanítvány nélkül marad, és pusztuló teste sokkal hamarabb széthullik, még mielőtt találhatna és megfelelően felkészíthetne egy másik tanítványt.

Így aztán csakis egyetlen megoldást látott: meg kell találnia a módját, hogy meghosszabbítsa az életét. Meg kell találnia a módszert, amellyel helyreállíthatja és megfiatalíthatja a testét – netán egy másik testtel pótolja. Egy évvel ezelőtt még lehetetlennek hitte volna mindezt, de most már másként gondolta.

Az egyik polcról levett egy összezsugorodott, ráncos bőrrrel borított, vaskos kötetet, amelynek lapjai rég megsárgultak és berepedeztek. Óvatosan lefektette az olvasószekevényre, és kinyitotta annál a lapnál, amelyet az előző éjszaka folyamán megjelölt.

Mint a könyvtárát alkotó kötetek java részét, ezt is egy gyűjtőtől vásárolta. A Galaxis lakói azt hitték ugyan, hogy a Sith-ek kihaltak, de a sötét oldal továbbra is ellenállhatatlan erővel vonzotta a legkülönfélébb fajok férfi, illetve női tagjait, és az illegális Sith-tárgyak feketepiaci virágzott a vagyonosok és előkelők köreiben.

A Jedik komoly erőfeszítéseket tettek annak érdekében, hogy felkutassanak és lefoglaljanak mindent, ami a Sith-ekhez kötődött, de ezzel csak azt érték el, hogy alaposan felhajtották az árakat, és arra kényszerítették a gyűjtőket, hogy közvetítőkön keresztül keresgéljenek, így őrizve meg a névtelenségüket.

Ez a helyzet tökéletesen megfelelt Bane-nek. Ilyen körülmények között úgy tudta összegyűjteni és gyarapítani a könyvtárát, hogy nem kellett attól tartania, hogy felhívja magára a figyelmet. A kereskedők szemében csupán egy gazdag, titokzatos gyűjtő volt, a sötét oldal megszállottja, aki hajlandó kisebb vagyonokat áldozni arra, hogy tiltott kéziratokat és műtárgyakat birtokolhasson.

A gyűjteménye java részének nem sok hasznát vette. Az amulettek és másfajta ékszerek ereje rég kimerült, a történeti írások többségét már annak idején olvasta, amikor még a Korribanon tanult, míg az évezredek óta halott nyelveken, kibetűzhetetlen kaparással írott, befejezetlen művekkel végképp nem tudott mit kezdeni. Ám néha elég szerencsésnek bizonyult ahhoz, hogy rá találjon egy-egy rendkívüli értéket képviselő, valódi kincsre.

Az előtte fekvő, megviselt kötet is ezen utóbbiak közé tartozott. Az egyik ügynöke vásárolta hónapokkal ezelőtt, és ez az esemény túlon túl kapóra jött ahhoz, hogy Bane a véletlennek tulajdonítsa. Az Erő sokszor titokzatos módon fejtette ki hatását, és Bane szilárdan hitte, hogy ezt a könyvet egyenesen neki szánták – mert benne rejlett a válasz, legnagyobb problémájára.

Mint a gyűjteményének oly sok darabja, ez is egy rég halott Sith, történelmi beszámolóját tartalmazta. A lapjain leginkább olyan nevek, időpontok és különféle információk szerepeltek, amelyekkel ő nem sokra ment. Csakhogy a néhai szerző az egyik részben megemlített egy férfit, akit úgy hívtak: Darth Andeddu. Az írás szerint Andeddu évszázadokig élt, és az Erő sötét oldalát használta fel annak érdekében, hogy meghosszabbítsa az életét, fenntartsa a testét, jóval annak természetes élet-tartamán túl.

A Kettő Szabályát megelőző korokra oly jellemző módon Andeddu erőszakos halált halt, amikor is a saját tanítványai elárul-

ták és meggyilkolták. Viszont a holokronja, a legnagyobb titkainak – többek között az örök élet titkának – hordozója, sosem került elő.

Bane ennyit tudott meg, az Andedduval foglalkozó fejezet alig két oldalt töltött meg. És még az sem szerepelt benne, hogy a néhai mester hol és mikor élt. Nem szerepelt benne, hogy a halála után mi történt a tanítványaival. És mégis, Bane figyelmét pontosan az információk hiánya keltette fel. Miért ilyen kevés a részlet? Az eddigi tanulmányai során miért nem találkozott még Darth Andeddu nevét tartalmazó hivatkozásokkal?

Csakis egyetlen magyarázatot tudott elképzelni, mégpedig azt, hogy a Jediknek sikerült kitörölni őt, a Galaxisban fellelhető összes feljegyzésből. Az évszázadok folyamán összeszedtek minden adatlemezt, hololemezt és írott művet, amelyben szerepelt az Andeddu név, aztán a leleteket elszállították a Könyvtárukba, és gondosan eltemették, hogy mindörökre elzárják mások elől, a bennük rejtőző titkokat.

Ám minden igyekezetük ellenére erre a hivatkozásra sosem bukkantak rá, és ez az ősrégi, elfeledett, és máskülönben jelentéktelen kézirat eljutott Bane kezébe. Az elmúlt két hónap folyamán – mióta a kötet a birtokába került – úgy fejezte be valamennyi hajnali gyakorlatozását, hogy behúzódott a könyvtárába, és Andeddu eltűnt holokronjának rejtélyén töprengett. Az előtte fekvő írást összevetette a könyvtárában megtalálható, több ezer kötet tartalmával. Információkat, kereszthivatkozásokat és rejtett utalásokat keresve próbálta összeállítani a szilánkokból a teljes képet, de újra és újra kudarcot vallott.

Mégsem volt hajlandó feladni a kutatást. Minden ettől függött: minden, amiért dolgozott és küzdött, minden, amit felépített. Végül megesküdt, hogy addig nem nyugszik, amíg nem találja meg Andeddu holokronját. Megesküdt, hogy meg fogja fejteni az örök élet titkát, hogy időt nyerjen, és keressen, illetve felkészítsen egy másik tanítványt.

Tudván tudta, hogy ha nem jár sikerrel, akkor hamarosan el-sorvad és meghal. Ebben az esetben Zannah csalással fogja megszerezni a Sötét Úrnő címet, gúnyt űzve a Kettő Szabályából, és

a Rend sorsa egy alkalmatlan, a feladatra nem méltó mester kezébe kerül.

Darth Bane egyetlen megoldást látott: meg kell találnia An-deddu holokronját, máskülönben a Sith-rend végleg elbukik.

Első fejezet

– ... ragaszkodva a bevezetőben körvonalazott eljárásban lefektetett szabályokhoz, valamint valamennyi ide vonatkozó törvénycikkhez. A hatodik követelésünk kiköti, hogy egy választott képviselőkből álló testület...

Medd Tandar hosszú ujjával megdörzsölgette magas, kúp formájú fejének előreugró homlokrészét, abban a reményben, hogy ezzel megszünteti a koponyájában bujkáló fájdalmat, amely az elmúlt húsz perc során mind erősebben jelentkezett.

Gelba nevezetű tárgyalópartnere, akinek a kedvéért ideutazott a Doan bolygóra, abbahagyta a kérvény felolvasását, és megkérdezte:

– Valami baj van, Jedi-mester?

– Nem vagyok mester – emlékeztette a cereáni a lázadók önjelölt vezérét –, még csak Jedi-lovag vagyok. – Mélyet sóhajtvá leeresztette a kezét, és pillanatnyi szünet után rákényszerítette magát, hogy hozzátegye: – Köszönöm, remekül vagyok. Folytassa, kérem!

Gelba udvariasan biccentve nekilátott, hogy tovább olvassa az ultimátumok végeérhetetlennek tűnő sorát:

– A hatodik követelésünk kiköti, hogy egy, a bányászkasztból választott képviselőkből álló testület kapjon teljes döntési jogkört az alábbi, tizenegy témakörben: Egy, a munkabérek meghatározása a galaktikus előírásokkal összhangban. Kettő, a heti munkaórák számának megállapítása, valamennyi alkalmazott számára. Három, a munkavégzés során használandó védőruházatok és biztonsági berendezések listájának összeállítása...

Az alacsony, izmos nő tovább harsogott, a hangja furcsán eltorzulva verődött vissza a föld alatti üreg szabálytalan falairól. A többi jelenlévő bányász – három férfi és még két nő, mindannyian az emberi faj tagjai – Gelba körül álltak, és áhítatosan hallgatták a szavait. Medd önkéntelenül arra gondolt, hogy ha a szerszámaik netán tönkremennének, akkor a bányászok akár vezetőjük hangját is használhatnák, hogy széthasítsák a sziklákat.

A Jedi hivatalosan azért érkezett ide, hogy véget vessen a lázadók és a királyi család között dúló erőszaknak. Mint minden cereáni koponyájában, úgy az övében is bináris agy működött, amelynek révén egyszerre dolgozhatta fel a két fél érveit és álláspontját. Ez a képesség elméletileg eszményi jelöltté tette őt arra, hogy közvetítsen és megoldásokat keressen a bonyolult politikai helyzetekben, mint például abban, ami ezen a kis bányászbolygón kialakult. Gyakorlatilag viszont arra kellett rájönnie, hogy a diplomataszerep sokkal fárasztóbb és sokkal nagyobb igénybevétellel jár, mint azt korábban képzelte.

A Külső Gyűrűben keringő Doan csúf, barna kőgolyó volt. Felszínének legalább nyolcvan százaléka külszíni bányaként szolgált. A világ torzulásait már az űrből is látni lehetett. Öt kilométer széles és több száz kilométer hosszú vájatok – mindörökre letörölhetetlen sebhelyek – szeldelték keresztbe-kasul a feldúlt tájakat. A hegyek oldalába vágott kőfejtők több száz méteres mélységbe nyúltak le, és távolról nézve ocsmány himlőhelyeknek látszottak.

Aztán, a füstköddel teli légkörbe érkezve láthatóvá váltak a szüntelenül dolgozó, gigászi gépezetek. Hatalmasra nőtt hernyókra emlékeztető, lánctalpakon közlekedő fejtőgépek kúsztak-másztak mindenfelé. Másutt mechanikus lábakon járó, óriási fúrótornyok véstek kutatóaknákat a mindeddig feltáratlan mélységekbe. Az egyes létesítmények felett hatalmas árnyékfoltokat vető teherhajók lebegtek arra várva, hogy tágas rakterük megteljen földdel, és porrá omlasztott kőzettel.

A bolygó felszínén elszórtan öt kilométer magas, néhány száz méter átmérőjű, többé-kevésbé henger formájú kőoszlopok álltak – úgy meredtek ki a felszaggatott tájból, akár az ég felé nyúj-

tott, göcsörtös ujjak. Ez természetes tartóoszlopok lapos tetején, magasan a lenti, elpusztított vidékek felett udvarházak, elegáns villák és paloták álltak.

A felszíne alatt rejtőző, ritka ásványok rendkívül gazdag világgá tették a Doant. Csakhogy ez a gazdagság szinte kizárólag a nemesek kezében összpontosult, azon nemesekében, akik a bolygó többi része felett elterülő, elzárt birtokokon éltek. A Doan társadalmának középső és alsó rétegeinek tagjai arra ítéltettek, hogy folyamatosan nehéz fizikai munkával töltsék az életüket, vagy pedig az előkelőségek kastélyaiban dolgozzanak szolgaként úgy, hogy esélyük sincs az előmenetelre.

Gelba ezeket a teremtményeket képviselte. A gazdagokkal elmentésben ők idelent, az undorító felszínen laktak, a nyitott bányagödrök és aknák körül, nyomorúságos viskókban, vagy a sziklás talajba vájt, apró üregekben. Medd azonnal kapott némi kótsólót az életükből, amint elhagyta kompjának kellemes hőmérsékletű fedélzetét. A kopár, napégette talajból felszálló forróság rögtön körülzárta és szinte mellbe vágta őt. Sietve előkotort egy inget a zsákjából, és jobb megoldás híján azt kötötte a fejére, hogy eltakarja a száját és az orrát, még mielőtt a levegőben szálló, hihetetlen mennyiségű por eltömíti a tüdejét.

A férfi, akit Gelba küldött érte, sötét kendőt viselt az arcán, ami úgy letompította a hangját, hogy jószérével egyetlen szavát sem lehetett érteni, a bányagépek dübörgése közepette. Szerencsére nem is kellett beszélniük, mialatt átvágtak a hatalmas kiterjedésű telepen – a Jedi elhűlve csodálkozott a hihetetlen mértékű környezeti károk láttán.

Így aztán hallgatagon szedték a lábukat, mígnem elérték egy szűkös alagút bejáratát. Meddnek le kellett guggolnia, hogy ne verje bele a fejét az alacsony, szabálytalan formájúra vésett mennyezetbe. A járat legalább háromszáz méteren keresztül, enyhén lejtve vezetett lefelé, míg végül egy lámpákkal megvilágított, tágas üregbe torkollott. A falakat és a padozatot vésőnyomok tarkították. Ezt a természetes eredetű barlangot rég megfosztották minden értékes ásványtartalmától. Nem maradt benne más, csak több tucatnyi, változatos formájú sziklaalakzat, amelyek java ré-

szének magassága az egy métert sem érte el, míg néhány példány felért, egészen a tíz méteres magasságban elterülő mennyezetig. Medd úgy vélte, hogy akár még szépek is lehetnének, ha nem a Doan felszínén uralkodó, jellegtelen, barnás színben játszanának.

A lázadók főhadiszállásán ugyan egyetlen bútor sem akadt, de a cereáni itt végre felegyenesedhetett. Ezenfelül az üreg némi menedéket nyújtott a felszín forrósága, pora és lárμάja elől, így valamennyien levehették az arcuk elé kötött kendőket és ruhadarabokat. Aztán Medd meghallotta Gelba metszően éles hangját, és azon kezdett tűnődni, hogy talán jobb lenne, ha továbbra is el kellene takarniuk a szájukat...

– A következő követelésünk – folytatta könnyörtelenül a nő –, hogy az uralkodó azonnal mondjon le, töröljék el a királyság intézményét, és a nemesek adják át birtokaikat a választott képviselő testületnek, amelynek összetétele az ötödik szakasz, harmadik pontja, C alpontjában sorolatik fel. Továbbá, bírság vagy börtönbüntetés sújtsa azt, aki...

– Hagyja abba, kérem! – szólt közbe Medd a jobbját feltartva, és miután Gelba, hála az Erőnek, teljesítette a kérését, halkán, de határozottan kijelentette: – Ahogy azt már az előbb elmagyaráztam, a Jedi-tanács semmit sem tehet annak érdekében, hogy a követeléseik teljesüljenek. Nem azért jöttem ide, hogy segítsek letaszítani trónjáról az önök uralkodóját. Csak azért vagyok itt, hogy felajánljam szolgálataimat. Amennyiben elfogadják, szívesen leszek közvetítő a csoportjuk, illetve a doani nemesség között zajló tárgyalásokon.

– De hát ők nem hajlandók tárgyalni velünk! – kiáltotta indulatosan az egyik bányász.

– Ezen miért csodálkoznak? – vágott vissza Medd. – Önök megölték a koronaherceget!

– Az tévedésből történt – jelentette ki Gelba. – Nem akartuk megsemmisíteni a siklóját. Csak azt akartuk, hogy kényszerle szállást hajtson végre. Élve akartuk elkapni.

– Az eredeti szándékaiknak ma már nincs jelentősége – közölte a nővel Medd, a lehető legnyugodtabb hanghordozásával. – A

trónörökös megölésével magukra vonták az egész királyi család haragját.

– Még védi őket? – csattant fel mérgesen Gelba. – Úgy vadásznak ránk, akár az állatokra! Börtönbe vetnek minket, bírósági tárgyalás nélkül! Megkínóznak minket, hogy információkat szerezzenek, és kivégeznek minket, ha ellenállunk! És most már a Jedik sem törődnek a szenvedésünkkel! Tudja mit, Jedi-lovag? Maguk sem jobbak a Galaktikus Szenátusnál!

Medd pontosan értette, hogy miért csalódottak a bányászok. A Doan hiába tartozott évszázadok óta a Köztársaság kötelékébe, a Szenátus vagy bármely más kormányzati szerv nem tett komoly erőfeszítéseket annak érdekében, hogy felszámolják a helyi társadalmi szerkezetből adódó igazságtalanságokat. A Köztársaság milliányi világot foglalt magába, amelyek mindegyikét sajátos hagyományok, és a legkülönfélébb kormányzati rendszerek jellemezték, így aztán a Szenátus általában a be nem avatkozás elvéhez tartotta magát, leszámítva a legszélsőségesebb eseteket.

Az idealisták hivatalosan elítélték, hogy a Doanon nem létezik demokratikus kormányzat. Csakhogy úgy a múltban, mint a jelenben, a bányászok ha szűkölködtek is, de nem éheztek, és volt fedél a fejük felett. Ezenfelül munkabért kaptak, vagyis nem rabszolgaként foglalkoztatták őket, sőt, még bírósághoz is fordulhattak, ha egy-egy nemes visszaélt az előjogaival. Mialatt a gazdagok kétségkívül kizsákmányolták a szegényeket a Doanon, szép számmal akadtak más világok, ahol sokkal, de sokkal rosszabb viszonyok uralkodtak.

A Szenátus tehát vonakodott belekeveredni az itteni eseményekbe, ám ez nem gátolta azokat, akik megpróbáltak változtatni a helyzeten. Az elmúlt évtized folyamán az alsó néprétegekben létrejött és mind nagyobbra terebélyesedett egy politikai és társadalmi egyenlőséget követelő mozgalom. A nemesek természetesen ellenálltak, és a régtől halmozódó feszültség nemrégiben erőszakos cselekményekhez vezetett, amelyeknek tetőpontján, mintegy három standard hónappal ezelőtt, a lázadók meggyilkolták a trónörököst.

A király válaszul kihirdette a rendkívüli állapotot, és bevezette a rögtönítélő bíraskodás rendszerét. Azóta aggasztó jelentések egész özöne áradt szét a Galaxisban, amelyek kivétel nélkül alá támasztották Gelba vádjait. És mégis, a lázadók iránti rokonszenv éppen csak ébredezett, szerte az egész Köztársaságban. A szenátorok közül sokan közönséges terroristának tekintették őket, és Medd hiába érzett együtt velük, a Szenátus felhatalmazása nélkül semmit sem tehetett.

A galaktikus törvények arra kötelezték a Jediket, hogy maradjanak semlegesek minden egyes polgárháborúban és belső hatalmi harcban, hacsak nem áll fenn a veszély, hogy az adott háború áttérjed a Köztársaság más világaira. És abban minden szakértő egyetértett, hogy a Doan esetében erre kicsi az esély.

– Nézzék, amit önökkel művelnek, az mindenképpen rossz – ismerte el Medd, gondosan megválogatva szavait. – Megteszem, ami tőlem telik, hogy meggyőzzem az uralkodót, vessen véget a bányászok zaklatásának. De tudniuk kell, hogy nem ígérhetek semmit.

– Akkor meg minek jött ide? – kérdezte megvetően Gelba.

Medd habozott néhány pillanatig, majd úgy döntött, hogy az egyetlen helyes válasz a színtiszta igazság, és ennek szellemében felelt:

– Az egyik csapatuk néhány héttel ezelőtt feltárt egy kisebb-fajta sírt.

– Na és? A Doan tele van régi sírokkal – dörmögte a vállát vonogatva Gelba. – Néhány évszázaddal ezelőtt még eltemettük a halottainkat. Ez még azelőtt történt, hogy a nemesek feltúratták velünk az egész bolygót.

– Abban a sírban volt néhány apró tárgy – folytatta Medd. – Egy gyűrű. Egy amulett. Régi tekercsek.

– Amit kiásunk, az a miénk! – kiáltotta haragosan az egyik bányász.

– Így van, ez egyike a legrégebbi törvényeinknek – erősítette meg a közbeszólást Gelba. – Még az uralkodónak is több esze van annál, semhogya megszegje!